

Folketingets Retsudvalg

Dato:

Folketinget har i skrivelse af 15. februar 2007 (ad L 133 – bilag 10) udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål nr. 8:

Spørgsmål nr. 8 :

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 15/2-07 fra Dansk Kvindesamfund vedrørende L 133 (Forældreansvarsloven), jf. L 133 – bilag 10.”

Svar:

I henvendelsen anfører Dansk Kvindesamfund, at lovforslagets børneperspektiv fortøner sig i forhold til fordeling af de voksnes forældreansvar. Foreningen finder, at antagelsen om, at et barn generelt har behov for begge forældre, er en idealiseret forestilling, som ikke tager udgangspunkt i det enkelte barns situation. Foreningen mener desuden, at reglerne om fælles forældremyndighed vil forstærke børnenes problemer. Der peges på, at lovforslaget vil kræve flere faglige kræfter til at bistå forældrene og børnene, end der for tiden er til stede.

For så vidt angår Dansk Kvindesamfunds bemærkninger om, at lovforslaget ikke tager udgangspunkt i barnets perspektiv, vil jeg henvise til mit svar til Retsudvalget på spørgsmål nr. 4, hvor jeg i forbindelse med en henvendelse fra Børns Vilkår mv., redegør for, at forældreansvarsloven fortsat sætter barnets perspektiv i centrum. Jeg kan desuden oplyse, at den styrkelse af barnets perspektiv, som lovforslagets bestemmelser om barnets bedste og inddragelse af barnet tilsigter, også er fulgt op økonomisk, idet der er afsat de fornødne ressourcer hertil, bl.a. med henblik på en øget inddragelse af børnesagkyndige ved samtaler med børn og ved børnesagkyndige undersøgelser. Der er således afsat 5,3 mio. kr. årligt til styrkelsen af barnets perspektiv i sager om forældremyndighed og samvær. Der henvises til lovforslagets almindelige bestemmelser, pkt. 5.

Dansk Kvindesamfund mener, at lovforslagets krav om udstrakt samarbejde vil vanskeliggøre situationen for voldsramte kvinder, ligesom det vil udsætte kvinder og børn for alvorlige situationer og overgreb.

Jeg vil gerne understrege, at det ikke er hensigten med lovforslaget, at samværssager om vold mod børn skal behandles lempeligere, end det er tilfældet i dag. Det er fortsat således, at vold mod et barn ikke tolereres. Ved lovforslaget tilsigtes desuden en præcisering af praksis i samværssager, hvor der er påstand om vold, idet også voldelig adfærd over for bopælsforælderen eller andre medlemmer af husstanden kan føre til ophævelse af samværet. Det skal undersøges, hvordan volden har påvirket barnet og familien som helhed. Jeg kan desuden bemærke, at samværet som udgangspunkt skal suspenderes, mens sagen undersøges nærmere, hvis volden er dokumenteret f.eks. ved politi- eller skadestuerapport, indberetning for kommunen eller i form af en krisecentererklæring. Endelig kan jeg oplyse, at statsforvaltningerne ifm. udmøntningen af lovforslaget vil blive instrueret i, at hvis en forælder befinder sig på et krisecenter med barnet, skal statsforvaltningen i højere grad

anvende muligheden for at træffe en midlertidig afgørelse om forældremyndigheden, så det f.eks. undgås, at barnet kan hentes af den anden forælder i daginstitutionen.

Dansk Kvindesamfund udtaler sig generelt imod deleordninger og udvidede samværsordningen, idet foreningen mener, at et samlivsbrud medfører et højt konfliktniveau, som vil påvirke børnene i årevis, hvorfor børnene behøver stabilitet og kontinuitet. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at hensigten med bestemmelsen om deleordninger er, at lovgivningen bliver indrettet så fleksibelt, at den kan rumme alle børns behov. Om et barn trives i en deleordning, afhænger helt af det enkelte barn. Der skal altid foretages en konkret og individuel vurdering af, hvad der er bedst for barnet i hvert enkelt tilfælde.

Foreningen kritiserer, at transportudgifter fremover skal deles, idet der her peges på, at mange kvinder er økonomisk ringere stillet end mænd. Jeg vil i den forbindelse henlede opmærksomheden på, at der ved forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser som følge af forældreansvarsloven (L 134) er stillet forslag om, at en bopælsforælder fremover – ligesom en samværsforælder – får mulighed for at søge kommunen om tilskud til transportudgifter ved samværet.

Det anføres fra Dansk Kvindesamfunds side, at forældreansvarsloven krænker kvinders borgerrettigheder f.eks. i forhold til det frie valg af bopæl/boligområde. Idet jeg går ud fra, at der henvises til lovforslagets § 18 om, at flytning skal varsles, skal jeg gøre opmærksom på, at bestemmelsen ikke er sanktioneret. Hensigten med bestemmelsen er at få forældrene til at tale sammen om flytningen, dens betydning for barnet og barnets kontakt til den forælder, der ikke flytter. Samtidig kan den forælder, som barnets ikke bor hos, rejse spørgsmålet om barnets fremtidige bopæl eller forældremyndigheden over barnet i statsforvaltningen. Selv om bestemmelsen om varslingspligt ikke er sanktioneret, kan en manglende varsling indgå som et moment, hvis retten skal vurdere, om barnet fortsat skal have bopæl hos en forælder, der er flyttet med barnet, eller om barnet skal bo hos den anden forælder. Om forældreansvarslovens forhold til kvinders rettigheder generelt kan jeg henvise til mit svar til Retsudvalget på spørgsmål nr. 6, hvor der redegøres nærmere for lovforslagets forhold til FN's kvindekonvention.

Endelig peger Dansk Kvindesamfund på, at pilotprojektet ”Når gode råd er dyre” viser, at alle parter vil have glæde af, at en advokat med mediatoruddannelse tilknyttes konfliktfyldte samværssager, ligesom der generelt bør tilbydes advokathjælp til parterne under statsforvaltningens sagsbehandling. Jeg vil i den forbindelse henvise til mit svar til Retsudvalget på spørgsmål nr. 9, om advokatbistand til udvalgte forældre i konfliktfyldte samværssager.

Carina Christensen

/Charlotte Meibom